Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ό άνδρας με το τρόλεϊ

Ηταν πολύ δύσκολο στην ηλικία της για την Ασημίνα, το ψώνισμα στο σουπερμάρκετ, στο λαϊκό προάστειο του Σύδνεϋ. Από αρκετό καιρό τώρα πήγαινε συχνότερα και αγόραζε λίγα πράγματα, μια ή και δύο πλαστικές σακούλες για να μπορεί να τις σηκώνει. Εξάλλου το σπίτι της δεν ήταν μακριά. Στην απέναντι πολυκατοικία, στο ισόγειο. Το παράθυρο έβλεπε στον δρόμο. Ο κόσμος που περνούσε έξω ήταν σαν να κινείται μέσα στην κάμαρη. Το είχε πάντα το τζάμι κλειστό για ασφάλεια. Σε ώρες μοναξιάς καθόταν στην αγαπημένη της καρέκλα και έβλεπε έξω. Μερικά γνώριμα της άτομα γύριζαν καθώς περνούσαν το βλέμμα προς το παράθυρο, τις χαμογελούσαν και τις κουνούσαν το χέρι.

Οι περισσότεροι στην περιοχή γνώριζαν την Ασημίνα. Μια ευγενική καλοσυνάτη κυρία, γύρω στα εβδομήντα, παρόλο που εκείνη απόφευγε να μιλήσει για την ηλικία της και είχε τους λόγους της.

Η μόνη που ήξερε την ηλικία της ήταν η Φρόσω συνομήλικη της, που έμενε στην ίδια την πολυκατοικία, χωρισμένη από χρόνια. Τις δύο γυναίκες τις ένωνε η κοινή τους μοίρα, η μοναξιά. Με την διαφορά ότι η Ασημίνα δεν παντρεύτηκε ποτέ.

Μετά την αγορά στο σουπερμάρκετ κατέβαινε και την επισκέπτονταν η Φρόσω. Την έβλεπε καθώς διάσχιζε το δρόμο από το παράθυρο. Το συνήθιζε αυτό. Έτσι και σήμερα καθώς είδε την Ασημίνα να επιστρέφει σπίτι κρατώντας τις μικρές πλαστικές σακούλες κατέβηκε τις σκάλες και την περίμενε.

-Καλημέρα Ασημίνα. Ήρθα να πιούμε το καφεδάκι μας.

«Πολύ ωραία καλή σου μέρα» είπε η Ασημίνα και πρόσθεσε «έλα μέσα» και έβαλε το κλειδί στην πόρτα.

....

Μερικές φορές η Φρόσω της έλεγε: «Λάθος σου μεγάλο Ασημίνα που δεν παντρεύτηκες» και πριν προλάβει η Ασημίνα να απαντήσει η Φρόσω πρόσθετε « Και εγώ που παντρεύτηκα τι κατάλαβα. Με άφησε ο αχαΐρευτος και ξεπόρτισε με άλλη. Καλύτερη είσαι εσύ που δεν μπήκες στα βάσανα. Όλοι οι άνδρες το ίδιο είναι. Άμα τους γυαλίσει καμμιά τρέχουν πίσω της και σε αφήνουν μόνη».

Η Ασημίνα άκουγε την Φρόσω και χαμογελούσε. Ήταν η καλύτερη της φίλη. Αγαπούσε η μια την άλλη. Ήταν δεμένες. Για αυτό και δεν της έκρυβε μυστικά.

Όταν ερχόταν η κουβέντα η Φρόσω της έλεγε:

«Αλήθεια Ασημίνα δεν το έχεις μετανιώσει;»

Η Ασημίνα έβγαζε τα γυαλάκια της, της χαμογελούσε και γλυκά και κάπως πονεμένα και απαντούσε με τα ίδια πάντα λόγια:

-Έτσι το θέλησε η μοίρα

Η Φρόσω έκανε πως θύμωνε.

-Ποια μοίρα Ασημίνα μου. Εσύ χαράμισες την ζωή σου περιμένοντας τον άνδρα που σε ξέχασε, μπήκε σε ένα καράβι στον Πειραιά και από τότε ούτε που έμαθες αν ζει ή πέθανε.

-Δεν είναι έτσι Φρόσω τα πράγματα. Σου είπα την ιστορία μου πολλές φορές.

Η Φρόσω σήμερα επέμενε και πάλι.

-Ναι μου την είπες. Αγαπηθήκατε από το σχολείο στο χωριό. Κάνατε όνειρα και όταν ήρθε η ώρα να σε ζητήσει, το έσκασε με ένα καράβι και αν τον είδατε... Έμεινες να τον περιμένεις τρία χρόνια. Ύστερα με σφιγμένη καρδιά ακολούθησες τους γονείς και ήρθες στο Σύδνεϋ. Σου έκαναν τόσα προξενιά αλλά εσύ δεν καταδέχτηκες κανένα.

Η Ασημίνα έβαλε ξανά τα γυαλάκια της και με μια ήρεμη φωνή είπε στην φίλη της:

-Ας μιλήσουμε για κάτι άλλο. Ξέρεις πως με πονά αυτό.

Η Φρόσω ένιωσε κάποιες ενοχές που ξύπνησε στην φίλη της μια παλιά πονεμένη ιστορία.

...

Καθώς η Ασημίνα κοιτούσε αδιάφορα προς το παράθυρο τον κόσμο να πηγαίνει και να έρχεται είδε κάποιο άνδρα να περνά σπρώχνοντας ένα τρόλεϊ. Τινάχτηκε απότομα από την καρέκλα της, έτρεξε και άνοιξε το παράθυρο ενώ ταυτόχρονα έμπηξε μια δυνατή φωνή:

-Θεέ μου δεν είναι δυνατό,. Αυτός είναι Φρόσω. Είναι αυτός.

Η Φρόσω σαν είδε την Ασημίνα σε έξαλλη κατάσταση φοβήθηκε.

-Τι έπαθες Ασημίνα να φωνάξω γιατρό;

Όχι Φρόσω δεν θέλω γιατρό. Σήκω και τρέξε. Φτάσε αυτόν τον άνδρα που κυλά το τρόλεϊ. Έλα να τον δεις από το παράθυρο.

Η Φρόσω έσκυψε και είδε ένα ψηλό άνδρα της ηλικία τους, να σπρώχνει αργά ένα τρόλεϊ.

-Τον βλέπεις; ρώτησε η Ασημίνα που βρισκόταν σε έξαλλη κατάσταση.

Τον βλέπω απάντησε σαστισμένα η Φρόσω.

-Λοιπόν βγες έξω και τρέξε να τον φτάσεις να τον σταματήσεις και να τον ρωτήσεις αν είναι Έλληνας, αν τον λένε Μανώλη, και αν είναι παντρεμένος.

-Είσαι με τα καλά σου Ασημίνα να τρέξω να σταματήσω ένα άγνωστο άνδρα και να τον ρωτήσω αν είναι Έλληνας και αν τον λένε Μανώλη και αν είναι παντρεμένος.

-Κάνε αυτό που σου λέω Φρόσω σε παρακαλώ. Νομίζω ότι είναι εκείνος.

-Ποιος;

Ο Μανώλης Φρόσω, ο Μανώλης. Τρέξε Φρόσω πριν τον χάσουμε.

Η Φρόσω βγήκε στον δρόμο και τρέχοντας και καθώς πλησίαζε όλο και περισσότερο τον άγνωστο άνδρα που κυλούσε το τρόλεϊ άρχισε να φωνάζει δυνατά.

-Σταματήστε κύριε, σταματήστε.

Ο άγνωστος ακούγοντας μια γυναικεία φωνή να φωνάζει στα ελληνικά «Σταματήστε κύριε» γύρισε πίσω και κοίταξε ανάμεσα στον κόσμο από πού ερχόταν η φωνή.

Είδε μια άγνωστη γυναίκα να τρέχει λαχανιασμένη προς το μέρος του να κουνά το χέρι της δείχνοντας του να σταματήσει.

Απορημένος σταμάτησε, μέχρι που τον έφτασε η Φρόσω, που για αυτόν ήταν μια άγνωστη.

Τον έφτασε και με όση δύναμη, απόμειναν από το τρέξιμο, στα πνευμόνια της, του είπε όσο μπορούσε πιο δυνατά:

- Είστε Έλληνας; Λέγεσθε Μανώλης;

-Ναι είπε απορημένα αυτός. Πως ξέρεις το όνομά μου. Εγώ πρώτη φορά σε βλέπω. Τι θες;

Αντί να απαντήσει η Φρόσω προχώρησε και στην τρίτη ερώτηση:

-Είστε παντρεμένος;

Ο άλλος φάνηκε να εκνευρίζεται.

Συγνώμη κυρία αλλά νομίζω ότι κάτι δεν πάει καλά. Τι ζητάς από μένα;

-Απάντησέ μου αν είσαι παντρεμένος συνέχιζε η Φρόσω να ρωτά με ένα χαζό ύφος.

Γιατί να σου απαντήσω;

-Γιατί είναι μεγάλη υπόθεση κύριε. Είστε παντρεμένος; Απαντήστε.

-Όχι είπε αυτός, φανερά εκνευρισμένος και θέλοντας να απαλλαγεί από την ενοχλητική άγνωστη, της είπε κάπως ειρωνικά:

-Έχεις άλλη ερώτηση μπορώ να φύγω τώρα;

-Όχι κύριε μη φύγετε. Μη φύγετε. Μείνετε εκεί που είστε. Μη φύγετε σας παρακαλώ.

Ήταν έτοιμη να τρέξει προς την Ασημίνα. Όμως η άλλη την είχε ήδη προλάβει. Βρισκόταν μερικά βήματα πίσω της λαχανιασμένη και αυτή από το τρέξιμο.

Η Ασημίνα σταμάτησε μπροστά στον άγνωστο. Έβγαλε τα γυαλάκια της τον κοίταξε στο πρόσωπο και του είπε με τρεμάμενη φωνή:

-Μανώλη είμαι η Ασημίνα. Με θυμάσαι;

Ο Μανώλης άφησε το τρόλεϊ από τα χέρια του, να κυλίσει μόνο του σκορπίζοντας τα όσα είχε μέσα, στον δρόμο, στο πεζοδρόμιο παντού, άνοιξε τα χέρια του και αγκαλιάζοντας την Ασημίνα που έτρεμε ολόκληρη, της είπε με τρεμάμενη φωνή:

Ασημίνα αγάπη μου επιτέλους σε βρήκα. Σε έψαχνα χρόνια.

Οι περαστικοί δεν ήξεραν τι να κάνουν. Να κοιτάξουν το ηλικιωμένο ζευγάρι που αγκαλιασμένο χάιδευε ο ένας το πρόσωπο του άλλου ή να μαζέψουν τα όσα σκορπίστηκαν στον δρόμο όταν το τρόλεϊ αναποδογυρίστηκε.